

præventivfolkene og Det Kriminalpræventive Råd bruger masser af tid på, så er det jo præcis at rejse rundt og tale i lokalsamfundene.

Der er også andre offentligt ansatte inden for kommuner og amter, der bruger en masse tid på at holde foredrag alle mulige steder. Det er jo det normale billede, som jeg ser Danmark, og som jeg har haft nogle flere år til at iagttage end fru Line Barfod. Den offentlige debat er blevet bredere, og offentligt ansatte chefer har simpelt hen fået mere mod på og lyst til at rejse rundt og fortælle, hvordan forholdene er.

Kl. 12.45

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Tak til ordføreren. Det er jo helt befriende at høre fru Birthe Rønn Hornbech, når man tænker på andre medlemmer af partiet Venstres forhold til ytringsfriheden i disse tider, så det synes jeg da trods alt er rart.

Fru Birthe Rønn Hornbech nævnte, at det kunne være nogle tredjevioliner, der udtalte sig, og at de såmænd også kunne blive misbrugt i pressen osv., og begge dele er selvfølgelig rigtigt. Men der er jo også tilfælde, hvor det ikke er tale om tredjevioliner. Der nævnes faktisk eksempler på det i forslaget uden at gå ind i de konkrete sager, og det synes jeg heller ikke vi skal.

Derfor vil jeg egentlig spørge lidt til det samme, som jeg prøvede at spørge justitsministeren om. Det er jo meget godt med denne generelle vejledning, men i de konkrete sager, hvor offentligt ansattes ytringsfrihed bliver undertrykt af deres ledere, er vi så ikke nødt til at gøre noget mere end det, vi hørte justitsministeren foreslå?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg har nok et andet billede af det offentlige rum end hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Det er klart, at vi kan nævne nogle arbejdspladser. Nu vil jeg ikke nævne nogen bestemt, men vi kan jo tænke på en bestemt sag, som lige nu kører ved kriminalretten i Hillerød. Her kunne man sådan set have ønsket sig, at de fagforeninger, der ustandselig må påtage sig sager, havde ytret sig.

Men var det ikke sådan – jeg tør ikke påstå det, og derfor udtrykker jeg mig i et spørgsmål – at det blev til, at fagforeningerne i virkeligheden foretrak at råde deres medlemmer til at få en klækkelig erstatning frem for at få sandheden

frem i lyset? Var der i virkeligheden ikke flere om dette kissemisseri bagved? Der er jo mange interesser, der kan spille ind, og jeg prøver bare at give et billede af virkeligheden. Vi nærer alle den samme interesse for offentlighed, men jeg prøver bare at sige, hvilke andre problemer der er, og hvordan det store normalbillede trods alt er.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Der er nok ingen tvivl om, og det tror jeg sådan set ikke vi er uenige om, at det store normalbillede er, at tingene fungerer fint. Men af og til er der nogle problemer, og det er dem, vi diskuterer i dag.

Jeg synes faktisk, at lige præcis det, fru Birthe Rønn Hornbech antydede om fagbevægelsens rolle i visse sager, er et argument for, at problemet faktisk er for vigtigt til at overlade til fagbevægelsen. Vi er nødt til ikke at overlade det til nogle, der har andre interesser, men kun til nogle, der alene interesserer sig for ytringsfriheden. Det er såmænd ikke, fordi jeg skal afkræve fru Birthe Rønn Hornbech konkrete svar, det er mere til brug for videre overvejelser af den diskussion, vi kan få i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Ja, men den diskussion, vi kan få i fremtiden, kan vi så håbe kommer til at foregå på et mere oplyst grundlag. Nu er sagen blevet gennemdiskuteret i nævnet, og vi kunne jo starte med at gennemgå betænkningen grundigere. Vi er jo folkevalgte, og i hvert fald nogle af os har store partier bag os, så vi kunne også prøve at tjekke i vores politiske bagland, om der virkelig bliver gjort noget ved problemet rundtomkring på arbejdspladserne.

Men det, hr. Simon Emil Ammitzbøll er inde på, er jo også, at bordet fanger for den offentligt ansatte. Man skal videre og køre sagen til sin yderste konsekvens, og det viser sig jo tit, at det ikke var det, man ønskede. At vi skal tage teten, og at der skal være et nævn, der for enhver pris skal sætte fagforeningerne skakmat hver gang, kan måske godt gavne den offentlige debat, men jeg er stærkt i tvivl om det, og jeg tvivler i hvert fald endnu mere på, om det gavner den ansatte. Men jeg er jo desværre dybt handicappet af at have været 35 år i den offentlige sektor og været tilfreds med det. Derfor kender jeg også lidt til det.